rømme, at »Dansk Kvindesamfund« har faaet en langt udførligere Plads i Værket end f.-Eks. »Landsforbundet for Kvinders Valgret«. Endvidere vil man sikkert finde det naturligere at lade »Dansk Kvindesamfund«s Arbejde skildre af et af dets Medlemmer, der har taget Del i dets Virksomhed, fremfor af en udenforstaaende.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne i det anonyme Angreb, hvis Tone ikke frister til Diskussion.

Elna Munch.

Agitationsmaader i Amerika.

En dansk Dame, der er bosiddende i New York, har sendt os nedenstaaende:

Valgretsarbejde i New-York.

Kvindesagens Forkæmpere har taget Varietéen i deres Tjeneste!

Ja, hvorfor ikke. Alle Kneb gælder, og Hensigten helliger Midlet — siges der jo.

Det var en overordentlig nydelig Afdeling i Programmet, der arrangeredes af Valgretskvinderne paa Hammersteins Victoria Theater i Gaar. Jeg taler særlig om denne Forestilling, thi den overværede jeg, da den interesserede mig. Danmark blev jo der repræsenteret som et af de Lande, hvor Kvinden har faaet i al Fald delvis Stemmeret.

Det var »National American Woman's Suffrage Association«, der stod for denne Del af Programmet, og det var ingenlunde en let Opgave at faa et alvorligt Formaal til at passe ind i et Program, der udelukkende er baseret paa at give Tilhører- og Tilskuerkredsen Underholdning og Morskab, som ikke maa fordre nogen Aandsanstrengelse, og nødvendigvis maa kunne kildre Lattermusklerne.

Den øvrige Del af Forestillingen bestod af Jonglører som Klowner, en Døvstum som Pianist, en Hurtigtaler, der med Iltogsfart lod den ene Vittighed løbe over i den anden — Sangerinder med tynde Stemmer og Dansерinder med tykke Ben. Der blev let og klappet, røget aabentlyst og spyttet i Smug. Kulørte Lys — brogede Dragter!

Hvordan vilde dette spænde af? maatte jeg uvilkaarlig spørge mig selv. Og nu skulde Spørgsmaalet blive besvaret:

Marseillaisen lød, blidt dæmpet — rullende — stærkere — standsede saa pludselig, og Tæppet gled op.

Scenen var stor, meget stor, og i en Halvkreds, begyndende helt fremme ved Lamperækken og gaaende helt ind i Baggrunden, formede sig et Tableau, bestaaende af 30 unge, smukke Piger, klædte i Nationaldragter fra de Lande, de skulde repræsentere. Inderst i Baggrunden var Repræsentanter for de amerikanske Stater, hvor Kvinden alt har Stemmeret; de var klædt i hvide græske Dragter med Guldborter og bar Hovedet højt og frit. Fremmest ved Lamperækken stod Repræsentanter for de Stater, der i Løbet af Aaret venter at faa Stemmeret, men endnu ikke har den; de var klædt som deres mere priviligerede Søstre, kun bar de endnu Slør over deres bøjede Hoveder, og Hænderne, som vel havde brudt Lænken, der bandt, bar dog stadig Jærnet om Haandledet.

Saa kom paa Siderne, gruppevis: Skandinavien, Indien, de britiske Besiddelser, Kina o. s. v. England som en imponende Skjoldmø, Skotland i Plaid og Skørt, Irland i grønt med Lyre og Trekløver, Kina i guldbroderede Kjortler, Birma med pragtfulde Smykker og Ankelringe over de bare Fødder — Sverrig i Dalardragt, Norge i den smukke Hardangerdragt og Danmark i et meget klædeligt Kostume fra Jylland. Næsten alle var indfødte fra de forskellige Lande, de repræsenterede; vort eget Fædreland repræsenteredes smukt af Frk. Anna Rambusch, Datter af Formanden for Landsforbundet for Kvinders Valgret, Fru Johanne Rambusch. Enhver holdt i Haanden sin Nations Flag med Stangen støttet paa Gulvet. Alvor og Værdighed prægede det hele, og mens alle strakte Hals for saa vidt mulig at opfatte hver lille Enkelthed i det smukke Billede, var Tavsheden fuldstændig; nu skulde man jo høre, hvad den nydelige unge Dame i den elegante lyseblaa Selskabskjole havde at sige. Hun stod midt for Lamperækken — ene, men ikke ensom; havde hun ikke omkring sig sine Meningsfæller, og foran sig dem, hun haabede skulde blive det. Med klar, vel moduleret Stemme fremførte hun nogle indledende Bemærkninger og gik derefter over til at nævne Navnene paa de Lande, i hvilke hel eller delvis Stemmeret for Kvinder er bleven indført, og for hvert Land, der nævnedes, traadte Repræsentanten ud af Rækken, — et godt, fast Skridt, Fanen hævet — sænket, og saa et Skridt tilbage. Præcist og smukt.

Orientalerne skilte sig lidt fra de andre ved deres Hilsen, idet Birma og Kina, der ingen Faner havde, brugte den i deres Hjemland almindelige Hilsen, bøjende sig dybt med Hænderne samlede, strakte dem ud i Linje med Hovedet og sænkede dem i Linje med Knæene.

Mrs. Lees Laidlau gav derpaa en kort Fremstilling af, hvad Kvinderne vilde, og hvorfor de vilde det, og endte med at opfordre Mændene til ved de forestaaende Valg at gøre deres til, at denne Kvindernes Kamp — ikke Krig — kunde faa sin Afslutning, da »vi ønske at bruge vor Tid og vore Kræfter paa anden Maade!«

Denne Varieté-Kampagne strækker sig over hele denne Uge fra den 9de Sept. til den 15de — 2 Gange daglig, hver Dag med sit forskellige Program.

En anden Gang skal jeg fortælle lidt om de andre Dages Ejendommeligheder, særlig om Tirsdagsforestillingen, hvor Mændenes Liga for Kvinders Valgret fyldte en Del af Programmet. Det kunde maaske interessere »Kvindevalgret«s Læsere at høre noget om Mændenes Metoder i Arbejdet for Kvinders Valgret.

New York, 12. Sept. 1912.

K. E.